

Şahin Alpay

‘Milli irade’ yüzde 50’den ibaret değildir

7 Haziran öğleden sonra Taksim’e, Gezi Parkı’nı savunanları görmeye gittim. Londra’da Hyde Park’ı andıran bir havadaydı.

Buraya Topçu Kışlası yapılmasa da Gezi Parkı, típkí Hyde Park gibi, her görüşü olanın çıkıp fikrini diğerleriyle paylaşabildiği bir ifade özgürlüğü meydanı haline gelse, ne kadar iyi olurdu diye düşündüm. Ertesi akşam bir dostumla buluşmak üzere Suadiye’ye gittim. Birkaç yüz kişilik bir grup, “Hepimiz Türk’üz!.. Hepimiz Mustafa Kemal’in askerleriyiz!..” sloganlarıyla haykırıyor, kornalar, düdükler çalışıyor, trafiği engelliyor. Sırtlarında üzerine kalpaklı Mustafa Kemal yapıştırılmış bayraklarla yürüyenlerin manzarası ürkütücüydü.

Bağdat Caddesi’ne yayılan nümayiş gece ileri saatlere kadar sürdü. Öğrendiğime göre, Doğu Perinçek’in Öcalan ile fotoğraflarının yayını üzerine “İşçi Partisi”nden ayrılan bir fraksiyon, nümayişe öncülük ediyordu. Grubun belirleyici özelliği, ırkçı Türk milliyetçiliği ve müfrit Kürt düşmanlığıydı. Nümayişçilerin amacının, Gezi Parkı protestolarını fırsat bilerek, mümkünse askeri vesayeti diriltmek, barış sürecini baltalamak olduğu görülmüyordu. Tüylerim diken diken oldu.

Bunları görünce aklıma İstanbul’da, Ankara’da, Adana’da ve

başka yerlerde işyerlerine saldıran, belediye ve polis araçlarını ateşe veren eylemciler; Gezi Parkı direnişini akıllarınca bir "devrim"in fitilini ateşlemek için fırsat bilen, bilmem hangi şiddet örgütünün maskeli militanları geldi. Suadiye nümayişçileri, kendileri gibi düşünmeyenleri rahatsız ediyor, trafiği tıkayarak hayli tepki topluyorlardı, ama sağa sola saldırmıyorlardı. Militanlar ise şiddet uyguluyorlardı. Bu açıdan aralarında benzerlik yoktu, ama ortak bir noktaları vardı: İkisi de demokrasiye hiç inanmıyordu.

Başbakan'ın önce Ankara, sonra İstanbul'da düzenlediği, yüz binlerin seferber edildiği "seçim" mitinglerini televizyondan izledim. Başbakan'ın mesajı açıktı: Biz "milli irade"yiz... Bizim inançlarımıza, görüşlerimiz, hayat tarzımızı paylaşmayanlar bize uymak zorunda... Düşündüm: Demokrasinin en önemli gereklerinden biri muhakkak ki yurttAŞlarının siyasete katılması. YurttAŞlarının, sadece seçimde değil her zaman, ifade ve gösteri özgürlüğünü kullanarak siyasi kararlara katılmadıkları yerde demokrasiden söz edilemez. Ama her türlü katılım demokratik midir, demokrasiye hizmet eder mi? Hayır, etmez. Katılımın demokrasiyi güçlendiren türleri de var, kundaklayan türleri de. Çoğunluk yönetimine karşı darbe - devrim kışkırtıcılığı da, azınlıkta kalanları çoğulukla tehdit etme amaçlı kitle gösterileri de demokrasiyi kundaklar.

Gezi Parkı direnişi 19. gününde polisin güç kullanımıyla dağıtıldı. Başbakan "karar verdim, yapılacak" ısrarından vazgeçip yargı sürecinin sonuçlanması bekleme, her durumda konuyu İstanbulluların katılacağı bir halkoylamasına götürme sözü verdiğine göre, direniş

kazanılmıştı; barışçı bir şekilde sonlandırılması doğru olurdu. Ama olmadı...

Ne var ki, Başbakan'ın Gezi Parkı konusunda geri adım atmış olması şu gerçeği ortadan kaldırıyor: Kendinizi aldatmayın. Yaşadığımız kriz "iç ve dış düşmanlar"ın değil, hiçbir gereği yokken toplumu geren, bölen, kutuplaştıran, kendisine destek verenleri dahi karşısına alan, "milli irade"yi kendisiyle özdeşleştirerek bütün gücү kendi elinde toplamaya kalkışan Başbakan'ın kendi eseri. "Milli irade" yüzde 50'den ibaret değildir. "Milli irade"yi coğunuğu indirmek, coğunu luk tahakkümüne kapıyı açar. Oysa ihtiyacımız, farklı kesimlerin karşılıklı saygı içinde yaşamاسını güven altına almak. s.alpay@zaman.com.tr

2013-06-18
